

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

*«Ἴνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε
πονηρά ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;»*

Τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά δοῦμε μία ἀπό τίς μεγάλες ἀσθένειες τῆς ψυχῆς, τήν ἀσθένεια τοῦ φθόνου. Ὁ φθόνος εἶναι κυρίως ἡ ἰλύπη γιά τήν εὐτυχία τοῦ πλησίον μας καί ἡ χαρά γιά τή δυστυχία του. Ὅπως σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ Μ. Βασίλειος, ὁ φθόνος «ἰλύπη γάρ ἐστὶ τῆς τοῦ πλησίον εὐπραγίας». Ὁ φθόνος εἶναι μεγάλη πληγή ἀφοῦ κανένα ἄλλο πάθος δέν εἶναι τόσο ὀλέθριο γιά τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, μιά καί γεννιέται ἀπό τή ρίζα ὀλων τῶν παθῶν, πού εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια. Ὁ ὁσιος Θαλάσσιος τονίζει ὅτι χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς κενοδοξίας εἶναι ἡ ὑποκρισία καί τό ψεῦδος, ἐνῶ γνώρισμα τῆς ὑπερηφάνειας εἶναι ἡ οἴηση καί ὁ φθόνος. Ἔτσι, ὅταν διακατεχόμαστε ἀπό φθόνο εἶναι βέβαιο ὅτι διακατεχόμαστε ἀπό τή μητέρα του, πού εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια.

Ὁ φθονερός ἄνθρωπος

Ὁ ἄνθρωπος πού φθονεῖ ἐξετάζει συνήθως τή ζωή τῶν συνανθρώπων του καί ἐπιδιώκει τή σύγκριση τῆς ζωῆς του μέ τή δική τους ζωή. Ὅταν διαπιστώσει ὅτι ὁ ἀδελφός του ὑπερέχει τότε ἀφήνει νά ἐκδηλωθεῖ τό φοβερό πάθος τοῦ φθόνου. Καί συνήθως ἡ πρώτη ἐκδήλωση εἶναι ἡ κατήφεια, ἡ στεναχώρια καί ἡ ἀθυμία. Ἀκόμη καί τά ὑπάρχοντα ὑλικά ἀγαθά γίνονται αἰτία τῆς στεναχώριας. Γι' αὐτό ὁ φθονερός δέ διαφέρει ἀπό ἕναν γυμνό ἄνθρωπο πού πληγώνεται ἀπό ὄλους. Καί αὐτή ἡ πληγή εἶναι πολύ βαθιά. Κατέρχεται στήν καρδιά.

Ὁ φθονερός εἶναι συνήθως πολυόμματος. Προσέχει ἐπιμελῶς νά βρῖσκει πάντοτε αἰτίες γιά νά κατηγορεῖ. Παρατηρεῖ τόν ἄλλο πῶς θά μιλήσει, πῶς θά συμπεριφερθεῖ. Ἔτσι πίσω ἀπό τή φιλοκατάκριση κρύπτεται ἐπιμελῶς τό πάθος τοῦ φθόνου.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. θ' 1-8)

«Τέκνον ἀφώνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»

*Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Καὶ ἰδοῦ, προσέφερον αὐτῷ παραλυτικόν, ἐπὶ κλίνῃς βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπε τῷ παραλυτικῷ· Θάρσει, τέκνον, ἀφώνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Καὶ ἰδοῦ, τινὲς τῶν Γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτος βλασφημεῖ. Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν· **Ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμείσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;** Τί γὰρ ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· Ἀφώνται σοι αἱ ἁμαρτίαι· ἢ εἰπεῖν· Ἔγειραι καὶ περιπάτει; Ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας· (τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ)· Ἐγερθεὶς ἄρον σου τὴν κλίνην, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἐγερθεὶς, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.*

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ φθόνου

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ φθόνου εἶναι πολὺ τρομακτικά. Παραμορφώνει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἴσως εἶναι ἓνα πάθος πού δέν αισθανόμαστε πολὺ γρήγορα τὴν ὑπαρξή του. Δέν μᾶς πονάει πολὺ, ὅπως συμβαίνει νά μᾶς πονοῦν ἄλλα πάθη. Ἀλλὰ ὅμως παραμορφώνει ὄλο τὸν πνευματικὸ μας ὀργανισμό.

α) Ὁ φθόνος φανερώνει τὴ σαρκικὴ ζωὴ. Κάθε πάθος πού ἔχει σάν ἀποτέλεσμα νά χάνει ὁ ἄνθρωπος τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ συνιστᾷ σαρκικὸ φρόνημα. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπαριθμῶντας τὰ ἔργα τῆς σαρκὸς ἀναφέρει καὶ τὸ φθόνον.

β) Ὁ φθονερός εἶναι τυφλὸς πνευματικά. Δηλαδή ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ψυχῆς, πού εἶναι ὁ νοῦς, τυφλώνεται καὶ ἔτσι δέν μπορεῖ νά διακρίνει τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ ἀκόμη δέν μπορεῖ νά αισθανθεῖ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὁ ὀσιος Θαλάσσιος ἔλεγε ἐπιγραμματικά: «Νοῦ φθονερό τυφλώνει ὁ Θεός».

γ) Ὁ διακατεχόμενος ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ φθόνου καταλήγει στὴν ἀπιστία. Μήπως ἀπὸ τὸ φθόνον τυφλοῦμενοι οἱ σύγχρονοι τοῦ Χριστοῦ Ἰουδαῖοι δέν Τὸν ἀρνήθηκαν ὅποτε ἔπασαν στὴν ἀπιστία;

δ) Οἱ φθονεροὶ ἄνθρωποι δέν ἔχουν ἀγάπη. Ὁ φθονερός δέν μπορεῖ καὶ δέν θέλει νά ἀγαπᾷ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ φθονερός, κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμοιογητὴ εἶναι ξένος πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ ἔνοχος τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ.

ε) Ὁ φθόνος ὅμως καταστρέφει αὐτὸν πού τὸν ἔχει. Ὁ Μ. Βασίλειος ἔλεγε ὅτι, ὅπως τὰ βέλη πού ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ τόξον ὅταν συναντήσουν ἓνα σκληρὸ ἀντικείμενον ἐπιστρέφουν πρὸς τὸν τοξότη, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο οἱ ἐνέργειες τοῦ φθόνου γίνονται σ' αὐτὸν πού φθονεῖ πληγές. Ὁ φθονερός ἠυώνει διαρκῶς ἀπὸ τὸ φθόνον.

στ) Ἀλλὰ τὸ πάθος τοῦ φθόνου προσβάλλει καὶ τοὺς ἀνθρώπους στοὺς ὁποίους κατευθύνεται. Κάνει μεγάλον κακόν, κυρίως ἂν δέν ἔχουν οἱ ἄλλοι δύνα-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν ἐμπῆκε ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοίαριον, ἐπέρασε ἀπέναντι καί ἦλθεν εἰς τήν δικήν του πόλιν. Καί τοῦ ἔφεραν ἕνα παράλυτον, ξαπλωμένον σ' ἕνα κρεβάτι. Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εἶδε τήν πίστιν τους, εἶπε εἰς τόν παράλυτον, «Ἔχε θάρρος, παιδί μου. Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου». Καί μερικοί ἀπό τοὺς γραμματεῖς εἶπαν μέσα τους, «Αὐτός βλασφημεῖ». Ὁ δέ Ἰησοῦς, ἐπειδή κατάλαβε τὰς σκέψεις των, εἶπε, **«Γιατί σκέπεσθε πονηρά μέσα στήν καρδιά σας;** Τί εἶναι εὐκολώτερον, νά πῶ “Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου” ἢ νά πῶ, “Σήκω ἐπάνω καί περπάτει”; Ἀλλά διά νά μάθετε ὅτι ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νά συγχωρῇ ἁμαρτίας ἐπί τῆς γῆς», – τότε λέγει εἰς τόν παράλυτον, «Σήκω ἐπάνω, πάρε τό κρεβάτι σου καί πάγαινε εἰς τό σπίτι σου». Αὐτός ἐσηκώθη καί ἐπῆγε εἰς τό σπίτι του. Ὅταν εἶδεν αὐτό ὁ κόσμος, ἐθαύμασε καί ἐδόξασε τόν Θεόν, πού ἔδωσε τέτοιαν ἐξουσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κοσιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

μη καί πνευματική ἀνδρεία νά ἀντιμετωπίσουν αὐτή τήν κατάσταση.

Ὁ πρῶτος διδάξας

Ὁ πρῶτος πού δίδαξε τό φθόνο εἶναι ὁ ἴδιος ὁ διάβολος. Αὐτός, ἐπειδή ζήτησε τή μεγάλη ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο καί ἐπειδή δέν μπορούσε νά καταφερθεῖ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καταφέρθηκε ἐναντίον τοῦ δημιουργήματός Του, τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ διάβολος γνωρίζει ὅτι ἡ μόνη ὄντολογική ἐνότητα εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότητα, γι' αὐτό καί προσπαθεῖ μέ κάθε τρόπο νά τήν καταργήσει. Ἔτσι δημιουργεῖ, διά τοῦ φθόνου, τίς διαιρέσεις, πού μᾶς καταστρέφουν καί δέν μᾶς ἀφήνουν νά αισθανθοῦμε ὅτι εἴμαστε μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί ἀδελφοί.

Ἡ σωτήρια προτροπή

Ὁ Μ. Βασίλειος προτρέπει: «Ἔσ' ἀποφύγουμε τήν ἀρρώστια τοῦ φθόνου πού εἶναι διδάσκαλος θεομαχίας, σύγχυση φύσεως, συμφορά ἀνόητη, κακό ἀφόρητο, εὐρημα δαιμόνων, σπορά τοῦ σατανᾶ, ἀρραβῶνας κοιλιάσεως, ἐμπόδιο εὐσέβειας, πού μᾶς στερεῖ τήν εἰσοδό μας στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

† Ὁ Φ. Ἄ.

11 Ἰουλίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ Σ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Εὐφημίας μεγαλομάρτυρος καί πανευφήμου († 451), Ὁλγας ἰσαποστόλου († 969),
Νεκταρίου ὁσιομάρτυρος τοῦ ἐκ Βρυούλων († 820).
Ἦχος: πλ. α' – Ἐωθινόν: ζ' – Ἀπόστολος: Β' Κορ. ζ' 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. θ' 1-8.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Ἰουλίου, Τῶν Ἁγίων Πατέρων.
Ἀπόστολος: Τίτ. γ' 8-15 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ε' 14-19.

Ἄντιαιρετικά θέματα (11)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ (8)

Οἱ αἰρετικοὶ ἔχοντας χάσει τὴν αἴσθησι τῆς Ἐκκλησίας σάν ζωῆς, τὴν ἔχουν μετατρέψει σέ ιδέες, θεωρίες καὶ συναισθηματισμούς. Προσπαθοῦν ἐξωτερικά καὶ νομικά νά κατοχυρώσουν τίς ἀλήθειες τῆς πίστεως καὶ γι' αὐτὸ χρησιμοποιοῦν τὴν Ἁγία Γραφή, ὅπως οἱ νομικοὶ τὸν ἀστικό κώδικα. Βλέπουν λοιπὸν καὶ τὴν Σύνοδο τὴν Οἰκουμενική σάν ἓνα ἀνθρώπινο συμβούλιο, γιατί ἀδυνατοῦν νά δοῦν καὶ νά ζήσουν τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού συγκροτεῖ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν ὁδηγεῖ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Καμία ἀπὸ τίς προτεσταντικὲς παραφυάδες, καμία ἀπὸ τίς συνεχῶς ἐμφανιζόμενες σύγχρονες αἵρέσεις, δέν εἶναι Ἐκκλησία. Ὅλους τοὺς εἶναι μεταγενέστερα κατασκευασμένα, ἀνθρώπινες ὁμάδες πού ἔχουν ἴσως θρησκευτικὸ χαρακτήρα, ἀλλὰ δέν ἔχουν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πού ζεῖ στὴν Ἐκκλησία. Τὸ πλῆθος ἄλλωστε ὄλων αὐτῶν φανερώνει τὴν ἀνθρώπινη προέλευσί τους. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔπαυσε ποτέ νά ὑφίσταται. Ὁ ἰσχυρισμὸς πολλῶν ἀπὸ αὐτές, ὅτι μετὰ τοὺς Ἀποστόλους χάθηκε ἡ Ἐκκλησία καὶ ξαναφανερώθηκε μετὰ αὐτούς, εἶναι πολὺ ἀστείος ὅταν δέν εἶναι ὑβριστικός. Ἡ Ἐκκλησία ποτέ δέν ἔπαυσε νά ὑπάρχει γιατί ποτέ ὁ Χριστὸς δέν ὑπῆρξε κεφαλὴ χωρὶς σῶμα. Ἐρωτῶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς αὐτῶν τῶν κατευθύνσεων, ὅπως καὶ τοὺς χιλιαστὲς νά με πληροφωρήσουν ποιὰ εἶναι ἡ ὀργανικὴ συνέχεια, ποιὸς ὁ ὀργανικὸς σύνδεσμὸς τους μετὰ τὴν Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ποιοὶ εἶναι οἱ ποιμένες τῶν Ἐκκλησιῶν τους στοὺς προηγούμενους αἰῶνες καὶ φυσικὰ ἀπάντησι δέν ἔχουν. Μπορεῖ στὴν καλύτερη περίπτωση νά τοὺς ὀνομάσει κανεῖς θρησκείες, ἀλλὰ ὄχι Ἐκκλησία.

Ἄρχιμ. Π. Ἰ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὀμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καὶ ὀμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῆς - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξι, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσι, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμον μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>